

Denne Fortælling — sagde han — syntes ham, anvendt paa vore Dage, at indeholde en dyb og sørgelig Sandhed. Det var nemlig i vor Tid ikke alene unge forvante Prinsesser, der saaledes haanligt kastede Vrag paa Livets levende Blomster ... nej, hele den saakaldte moderne Kultur, saaledes som den fremvoksede i de store Byer, var en bevidst Stræben efter at forfalske Guds jordiske Gaver, et hovmodigt Forsøg paa at omdanne eller — som det hed — „udvikle og forbedre“ Guds Værk her paa Jorden og skabe en Verdensorden efter Menneskenes egen fattige Forstand. Man behøvede blot at kigge ind i en hvilken som helst af vore Købstæder — især i vor kære Hovedstad København —, eller behøvede blot at tænke paa, hvorledes Folk i de store Verdensbyer klumpede sig sammen i hundred tusindvis som i et nyt Babelstaarn og med Kulstøv og høje Huse og Dampskorstene lukkede Vorherres Sol og Luft ude ... og man havde straks en Fornemmelse af den Naturstridighed, hvormed hele dette Samfund var opbygget. Eller saa' man paa Menneskene, paa disse altid pyntede Damer, der ved alle Slags kunstige Maskiner — Korsetter, Krinoliner eller hvad nu alt det Stads hed — „forskønnede“ deres Udseende; saa' man paa disse unge og gamle Herrer, der uglede sig ud efter